

א נקודה ראשונה

שבת בראשית

חברות הכחורים בחסידי ספינקא

בסיעתא דשפיא

ד"ר ישעיה בן ר' פשה יוסף ז"ל ולד"ר ר' ברוך פשה חיים בן ר' יוסף צבי ז"ל : נערך ע"י: אצקוביץ נ"ו ע"פ הגהנת : לקבלת העילון = point4188594@gmail.com

דיבורים פ"ק רבינו שליט"א

תפסיק לשאול...

משה רבינו נפטר ומינו את יהושע בן נון להיות הממשיך ויבכו כל בני ישראל. למה הם בוכים? נכון צער גדול משה רבינו נפטר. אבל עד שלא כבה אורו של זה זרחה אורו של זה. יש לנו את יהושע. יש לנו ממשיך יש רבי. מה הלחץ? מה הבכיה?

מסביר החת"ם סופר: היה פה דרמה. היה פה אלפי תלמידים שישבו יום יום עם משה רבינו ושמעו את הדיבורים והתווכחו איתו וכתבו את הדברים והלכו לפעלדר'ס ועשו תפילות. ועדיין אחזו בגארנישט כי כל יום הם באו עם אותם שאלות, ואף פעם לא עשו כלום עם הדיבורים.

והיה שמה איזה נער משרת משה. סתם משרת. שהיה יושב מאחורה ושומע את הדיבורים. לא היה נראה שהוא מבין משהו, אף פעם לא היה לו שאלות, הוא לא היה מהמתפללים שמתווכחים. והנה בזמן הזה שאנחנו ישבנו והתווכחנו הוא לקח את הענין רציני והתקדם עם זה.

ועל זה כלל ישראל בכך, למה לא התקדמנו עם הדברים. משה רבינו הלך לעולמו... אין כבר מי שידרוש. ואנחנו עדיין אבל מה יהיה עם החשבון בנק?...

כמו שפעם אמרנו לרבי: שהרבי נותן לנו בהירות.

אמר לנו הרבי: אני נותן לכם דרך שתוכלו לבד ליצור את הבהירות. כי אתם לא יכולים להיות תלויים בי. אתה צריכים לעשות את זה לבד. כמו שאני עשיתי את זה.

ה'רף' – סטנדרט והריקנות. מי מביא שמחה?

לכל אדם אוטומטי יש רף מסוים.

הרף הוא: בית, אוכל, כסף, רבי, חברים, עבודה. אם יש לו את כל זה. הוא בסטנדרט. הוא לא בפלוס. הוא רגיל.

היי. יש אנשים שאין להם חברים. יש אנשים שאין להם כסף בכלל. יש אנשים שאין להם כזה רבי כמו שיש לנו. לא משנה. אצלו זה סטנדרט. הוא לא שמח בגלל זה. זה לא גורם לו שמחה.

מה כן גורם לאדם שמחה?

כשיש משהו יותר מהסטנדרט. פתאום יש לו מספיק כסף בשביל לקנות אוטו חדש. וואו. אין כמוני.

אם השמחה לא נכנסת דרך הראש – היא תיכנס דרך הרגליים !!!

שערי דמעות לא ננעלו – איפה השער?

הנשמות שנפטרו צריכים תיקון. המקרה איך שהם נפטרו גורם לנו צער, ועלול להביא אותנו ליאוש ולעצבות. וזוה שנתגבר להאמין ש"אוהב עמו ישראל לעד" - עי"ז יהיה עליה לנשמות.

דווקא מהמקום של עצירת הדמעות.

פעם בא משהו לר' אשר ואמר לו: כמה דמעות כבר שפכו שהמשיח יבוא. למה הוא לא בא?

ענה ר' אשר: מהדמעות שלא ישפכו – מזה הוא יבוא...

המשיח לא רוצה אותנו בטלנים. בכינים. הוא רוצה אותנו מאמינים! חזקים!

וכך פירש מ"מ לרפ"ש: שתשים דמעותינו בנאדך להיות. היינו הדמעות שאנחנו שומרים אצלנו. מתוך אמונה. את זה תיקח אליך. כי אנחנו עוצרים את זה עכורך.

את זה תשים אצלך באוצר ותצלינו בזכות זה מכל גזירות קשות ורעות. כי לך לבד עינינו תלויות.

כאבים זה אור מקיף

סוכה זה בחינת "אור מקיף". מה זה אור מקיף?

יש מצבים שאני נטול הבנה והשגה מה קורה? מה הולך פה? הכל כואב הכל מבולבל? לא מצליח לסדר דברים. מה עושים?

זה מצב שאין אור פנימי. האור פנימי כבוי לגמרי. הוא לא שולט. אז זה הזדמנות להתחבר אל האור המקיף. ומי אמר שיש "אור מקיף"?

כי הרי בסופו של דבר אני חי ונושם. ואיך אני חי ונושם כשאני לא מצליח לסדר את עצמי ולעזור לעצמי. אז איך אני עוזר לעצמי לנשום ולפעול. אלא זה האור המקיף.

אור שאי אפשר להשיג אותו. קוראים לו אור מקיף. ואת האור מקיף הזה מכניסים לאט לאט לאור פנימי.

כי ע"י האמונה וההתחברות אל האור מקיף ממשיכים אור אל הפנימי. וזה כל הסוכה.

אבל זה לא שמחה!

זה צהלה. זה יישיששש ארוך שנכבה אחרי שבוע. זה היי כזה. דימיון של וואו וואו. זה מכניס את האדם למחשבה של "הגעתי לפסגה". וזה לא באמת ככה. אז ממילא זה רק צהלה. זה לא שמחה.

אין שמה ישוב הדעת. אלא חיפזון ושיכורות. אז זה לא שמחה.

ואילו כשיש פחות מה'רף'. אז בכלל יש עצבות ודיכאון וכו'.

אז מתי יש לאדם שמחה?

איך אפשר ושמחת בחגך?

אלא צריך לעשות איפוס. צריך לבוא קורונה. ולעשות איפוס במערכת.

מי נותן לך רגליים? מנין אתה בטוח שמחר תוכל לשלם חשבון חשמל? בכל דבר שאתה בטוח בו - אם תחפש קצת תמצא שאתה ממש לא בטוח בו.

ממילא כשאדם יושב ונותן לכאבים להראות לו שהוא כלום אין ואפס.

אז הוא לא צופה ממנו לכלום. אין לו תקוות. אין לו צפי גבוה. אני אוהז בכלום, אני לא יכול כלום. וגם מה שאני כן יכול - לא בטוח שמחר אני גם יוכל.

כזה אדם הוא בשמחה!

השמחה באה מהריקנות. אם אין ריקנות. אם יש לי דימיון שיש לי רף מסוים. לי זה נראה שאני מבטיח את עצמי. אבל בעצם אני מתרחק מהשמחה ומהבורא.

התוהו ובוהו זה הניתוק

אם לא היו מקבלים ישראל את התורה היה העולם תוהו ובוהו.

היהודים כבר ידעו את ההלכות ושמרו עליהם במצרים. אבל בקבלת התורה הם קיבלו את הגעדאגן שאנוכי ה' אלוךך שעוזר לך "לא לרצוח".

הם גילו שיש פנימי לכל המצוות שלהם. ממילא הם יצאו מבחינת תוהו ובוהו. כבר אין יותר תוהו ובוהו. כי ברגע שהפנימי מתגלה אין תוהו ובוהו.

התורה זה הנקודה הפנימית "אנא נפשי כתיבית יהבית".

פחדים וחרדות - יראת ה' לחיים

פחד מזיק הוא פחד עתידי. פחד מחיה הוא פחד מההווה. ב"ה אנחנו מפחדים מהרכבים שנוסעים במהירות ובזכות זה אנחנו נזהרים במעבר החציה.

אבל כשהפחד נהפך לחרדה על העתיד - הוא מזיק ומשגע.

כשהקב"ה מעורר בנו יראה. הוא רוצה שנפחד על ההווה לא על העתיד. כי ה' מחסי הוא ידאג לי על העתיד.

אבל כן, הוא כן רוצה שאני יפחד. אבל על ההווה. לא על העתיד.

מה שייך לפחד על ההווה?

את אותו פחד שיש על העתיד. יש לפחד על ההווה.

לפחד שלא יהיה מים בברז, לפחד שלא יהיה נשימות. לפחד שהיצר הרע יצליח לשגע אותי.

הפחד הזה הוא יראת ה' לחיים. הוא נותן חיים וערך לאדם. הוא מתחיל להעריך כל דקה שיש לו הכל. מתוך הפחד על ההווה - שברגע הזה הוא עלול להיות בלי כלום. אבל חסדי כי לא תמנו יש לו הכל.

דווקא הפחד מערער את הדימיון של האדם שהוא חושב שהכל מסודר.

ונותנת לו הזדמנות לחשוב על ההווה בצורה של קשר בורא.

בשביל לברוא עולם היה הקב"ה צריך לצמצם את האין סוף שלו, ונוצר חלל פנוי

אל תוך החלל הפנוי משך הקב"ה קו של אין סוף שיהווה את החלל. כי אין אפשרות לחלל בלי חיות.

אמנם הקו לא מגיע עד הסוף, כי אם הוא היה מגיע עד הסוף, היה הכל חוזר להיות אין סוף.

הקו הזה יורד עד לתהום. "רגלי אדם קדמון יורדת עד לתהום". זאת אומרת החיבור למקום של אין סוף, נמצא בתהום. שאר המקומות הם חלל פנוי. רק בתהום יש כח של אין סוף של ה' יתברך האין סוף ב"ה.

ולכן האדמה מוציאה יש מאין - עץ מגרעין שמתרקב עד הסוף ונהיה כלום. כי יש לו את הכח המהווה מאין ליש. כי בתהום יש את האין סוף שייכול לעשות הכל.

הקו הזה מסובב במלא לבושים, כדי שלא יתפשט ויהפוך את העולם חזרה לאין סוף. הלבושים האלו הם המידות שמתעוררים בנו.

ואנחנו לעולם נישאר במידות, אף פעם לא נוכל לנגוע בקו שנמצא תחת הלבושים, כי אם יגלו את זה - יחזור הכל לאין סוף.

אבל מתוך המידות שמראים לנו את האפסיות שלנו, אנחנו מגלים שגם חיות החלל הפנוי הוא מהאלוקות, כי המידות מראים לנו כמה אנחנו אפסיים.

וכך בחלל הפנוי נוצר מצב של גילוי אלוקות.

אבל, בכדי שהמידות לא ישבשו אותי אלא יביאו אותי למקום הנרצה, יביאו אותי להכרת השפלות. אני צריך להאמין שהמידות הם לבושים של הקו. הם לבושים של ה'.

היינו לקוות לג' הכללים: (1) זה מה' (2) זה מדוד בשבילי, לא מביאים לי כאבים שאני לא יכול להחזיק בהם מעמד. (3) וזה בא למנף אותי. כי ע"י הכרת השפלות אני יגיע ליראת ה' לחיים וחיים טובים ושלוש לנו ולכל ישראל אמן.